

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α είναι μόνο ο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκατέσσαρες Γεννάρη,
νέων 'Υπουργών τροπάρι.

Πούντος τετρακόσα κι' ένενήντα τέσσαρα,
κλαίω τόν Τρικούπην, τάν πεσόντα Καίσαρα.

Ψαλμοί και μοιρολόγια για της 'Αρχής τήν τζόγια.

Α'

Έπεσε τέλος, έπεσε με μούρλαις και σφυρίγματα
ό κραταιός σατράπης,
κι' έντήχησαν από παντού χαρμόσυνα κηρύγματα
Βασιλικής άγάπης.

Έπεσε τέλος, έπεσε μετά της συντροφίας
κι' έφίρναν τά πισινά της πλειονοψηφίας.

Άντιλαλούν σφυρίγματα και κτύποι σμερδαλέοι,
μαδεϊ τό γαῦρο μούσι του ό Νικολής Μπουφίδης,
κι' ό κύρ Σωτήρας όμιλεϊ, κι' ό κύρ Σωτήρας λέει :
αλαός μου τί σ' έποίησα και τί μ' άνταποδίδεις ;

»Σ' έκαμα κι' έμουφλούζεφες, κι' άντι συγχαρητήρια
μ' έσπασες, άφιλότιμε, με τά Συλλάλητήρια,
με νέους φόρους ήθελά νά γίνη; γευρουνόπουλο
και σύ για φούρκα μούστειλες τόν γέρο Βαχάλλόπουλο.

»Ηθελ' άθάνατο νερό νά πιής με χρυσόκάνατο
και σύ τόν 'Αγγελόπουλο μού στέλλεις τόν 'Αθάνατο,

ήθελα νά κορδώνεσαι με χρεωκόπου στίγματα
και σύ μού 'λύσσαξες ταύτιά με βάνουσα σφυρίγματα.

»Πεζούς και καθβαλάρηδες έσήκωσα 'στό πόδι
και σύ για τόυτο 'φρένιαζες κι' έμούγγριζες σάν βῶδι,
έσπασα τά κεφάλια σου με τουφεκιών κοπάνους
και σύ για τήν φαλάκρα μου δέν έπλεξες στεφάνους.

»Ηθελα τήν 'Ελλάδα σου νά σοῦ τήν κάνω ροδι,
σβέλτα, σάν βέργα λιγερή, και κόρην ιδεώδη,
μα σύ σάν πρόστυχος λαός χωράτικου καιρού
φωνάζεις σώνει και καλά νά μείνη καίσαρος.

Σήμερον ό Σωτήρας μας επί του ξύλου κρέμεται
ό τήν 'Ελλάδα σύζυλον κρεμάσας για νά τρέμετε.
Στέφανον περιτίθεται με πλάσσα και μαρούλια
ό κάμων τας καίλιας μας 'Αποκρηάς νταούλια.

Πορφύραν περιβάλλεται μετ' άνδρασι και νύμφαις
ό περιβάλλων με στρατούς ειρηνικά πεδία,
σφυρίγμα κατεδέξατο του πλήθους του ρωρού
ό δανειστάς σφυρίζοντας σφυρίων πρό καιρού.

Λόγχη ἐνύχθη αἰχμηρὰ τοῦ Στέμματος κρυφίως
ἔ τῆς Παρθένου τῆς Αὐλῆς Παρθενικός Νυμφίος.
Τὰ πάθη προσκυνοῦμεν σου καὶ τὴν παραιτήσιν σου,
δείξον ἡμῖν ὀργήγερὰ καὶ τὴν ἐκδίκησίν σου.

Ὅρῳσα τὸν Σωτήρα τῆς οἰκτρῶς παραιτηθέντα
ἢ στρουγγα ἢ χορτάτη,
συμμαζωμένη ὅτῃ γωνιά δὲν ἐβγαζε κουβέντα
κι' ἐβλεπε ὅτῳ Παλάτι.

Ὁμοι! καθέννας ἐκράζε, πυκνὸς πλακόνει ζόφος
καὶ τοὺς χορτάτους ἄρχισε νὰ φοβερίζῃ ψόφος,
καὶ τοῦ βωδοῦ Καλλιφρονᾶ τὸ στήθος ἐξεχείλισε
καὶ τότε πρωτομίλησε.

Ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα σὰν ἔφεραν δρομαῖο
τὸν ἄρρωστο Ρωμαῖο,
κουκουλωμένο μὲ παλτά καὶ κάμπουσους μποξάδες,
κι' ἐπηλαλοῦσαν ἀμαξαίς κι' ἐτρέχαν ἀμαξάδες,
κι' ἐκεῖ ποῦ τὸν Κορίνθιο περιμέναν τὸν Κούστα
ἐκ τῆς Βουλῆς ἐπέρασε μὲ ψάρι μὴ σούστα.

Ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα κι' ἠλάλαξεν ἡ χώρα
ὅταν ἐπέστ' ἡ κρίσιμος τῆς ἀπαρτίας ὥρα,
κι' εἶπαν πῶς σήμερ' αὐριο τὸν τρώει πιά τὸ φίδι
γιατί 'τσακώθη κι' ὁ Παχὺς μαζί μὲ τὸν Μπουφίδη.

Καὶ τότε ἐφύαζαν λαοὶ
καὶ νῦν ἀνέκραζαν κι' αἶι,
κι' ὁ κύρ Σωτήρας ἔχασκε θαυμάζων κι' ἀπορῶν
κι' ἠρώτα κάθε μπουφός
γιατί δὲν ἦλθε ὅτῃ Βουλὴ νὰ δώσῃ τὸ παρὼν
κι' ὁ τοῦ Ρικάκη σκουφός.

Τέσσερης ὥραις ἔπρόσμεναν μὲ διψασμέναις γλῶσσαις,
ὁ δὲ Δραγούμης ἔδωσε κατραπακταῖς καμπόσαις
εἰς τὴν ἀξιοσέβαστη ἡλιοκαπελαδοῦρα του,
παρέστη δὲ κι' ὁ Φασουλῆς καββάλα ὅτῃν γαϊδοῦρα του
καὶ τρέχων μὲ τὸν πῶλον του ταχύς ἀπὸ ρυτῆρος
ἐθρῆνει τὸ κακάρωμα τοῦ καφεροῦ Σωτήρος.

«Ὁμοι, κραυγάζει, Σῶτερ μου, γιὰ σὲ τὸν κόσμο 'χάλασα
καὶ δύο μοναχὰ θνητοὶ τὰ βάλαν μὲ τὴν θάλασσα,
ὁ πάλαι Εἰρένης τῶν Περσῶν κι' ὁ τῶν Ρωμῶν Σωτήρας,
μὰ καὶ ὅσους δύο νίκη...
ἐκεῖνος μὲν τὴν ἔζευξε μὲ σιδηρὰς γεφύρας
καὶ σὺ τῆς βάζεις νοῖκι.

Κι' ὁ κύρ Βασίλης τῆς Βουλῆς ἐκ τῆς πολλῆς σκασίλας
ἔστειλε τὴν κουδοῦνα του ὀπίσω ὅτῳ Παρίσι,
ὁ δὲ Σωτήρ ἐφούσκωνε σὰν δορυκτῆτωρ Σύλλας
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν πῶλον του 'κεντοῦσε νὰ 'γκαρίσῃ,
καὶ κόσμος ἔξω τῆς Βουλῆς ἀντάρτης ἐσαλιάριζε
κι' ὁ Φασουλῆς ἐσφύριζε καὶ τὸ γαϊδοῦρι γκάριζε.

Γ'

Βαβαὶ τῆς κουντροβάλας καὶ τῆς μεγάλης λύπης!...
ὅσους ἑκατὸν ἐπτά μας ἄς ψάλωμεν τὸ χαιρε...
τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισθῇ, κι' ὁ Παχὺς ὁ Πίπης
ἐπῆρε τὸ βιολί του νὰ ψάλῃ μὲ ἰ ζ ε ρ ε.

Καινὸν καὶ ξένον θαῦμα!... βαβαὶ τῆς ἀπαρτίας!...
κι' ὁ Νιόνιος ὁ Στεφάνου ὁ τῆς διπλωματίας
πρὸς τὸν Τρικούπη λέγει: «Γιαμὰ σουλουταμέντε
κάζο τὸ λὲς πενσάτο ἢ κάζο ἀτζιδιέντε;

»Γιαμὰ θὰ μᾶς σκοπάρουν τὸ τόσο μας τόνος
καὶ τῇ διπλωματίας δὲν θὰ μὲ λένε φίρος,
πάνε τὰ κονσολάτα κι' ἀντίο, μίο κάρρο,
μία καρτότ' ἀντίο καὶ τώρα μήτε κάρρο.»

Ποῖα λύσσα σφυριγμάτων, τί μπουλοῦκε καὶ σπρωξιά!...
ὁ δὲ Κόντες τῆς Κερκύρας λυγιστὸς καμαρωμένος
ἔφαγε τὴν τελευταία τῶν βαρβαρῶν σφυριζιά
καὶ ὅτῳ πλήθος τὸ σφυρίζον ἐξεφώνει σαστισμένος:
«μὴ, παιδιὰ, μὲ τῆς σφυρίκτραις... ἔγινε μόλα ἔγινε λίμ.
ἕνας Κόντες πάει μέσα.»

Ἐξυμνήσατε τὴν δόξαν τῶν μεγάλων του προπαίων...
ὅτῳ Πολύγωνον κινήσεις τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἱππέων.
Κάθε τόσο καὶ γιουρούσι, καὶ γοργότερος ἀνέμου
ὁ Διάδοχος προβαίνει ὅτῳ πεδίον τοῦ πολέμου,
κι' ὁ καθέννας εἶπε τότε δίχως διόλου νὰ γελάσῃ:
«κάποιος φούρνος θὰ χαλάσῃ.»

Ὁ Διάδοχος προβαίνει... θαῦμα τῶν θαυμάτων εἶναι,
ζήτω ζήτω, Κωνσταντίνε...
γιὰ χατήρι τοῦ λαοῦ σου τέτοια κάποτε νὰ κάνῃς
κι' εὐχαρίστως θὰ σὲ βλέπῃ καὶ τὴν Ἀλεποῦ νὰ πιάνη.

Μὴν ἀφίνης τὸν λαόν σου καταμόνναχον ὅτῳ χάλι
καὶ ὅτῳ κρύα τοῦ λουτροῦ...
τέτοια λένε καὶ τοῦ δείχνουν τὸ σπασμένο τὸ κεφάλι
τοῦ κύρ Λοῦη τοῦ γιατροῦ,
ποῦ ὅτῳ κλύδωνα τῆς πάλης ἐπληρώθη πρῶτο πρῶτο,
κι' ὁ Διάδοχος προστάζει νὰ τοῦ βάλουνε τσιρότο.

Ὡ πατρὶς ἀγαπήμενη, τί κακό, τί βουβλιστίαι!...
κι' ἡ τρικουβερταὶς Ἀρχαῖς σου κι' ἡ βαρβαταῖς Ἐξουσίαι
ἐγίνηκαν μὴ σαλάτα, πιάστηκαν ἀπ' τὰ μαλλιά,
κι' ὅλαις κάνουν καραμπόλα...
ἄλλα λέγει καὶ προστάζει τὸ παιδί τοῦ Βασιλέα
κι' ἄλλα τὰ ἡγῆλα φωνάλα.

Μὴν κτυπάτε, στρατιῶται, ὁ Διάδοχος ὀρίζει,
ἀλλ' ὁ Καῖσαρ τῶν Καيسάρων ἀπ' αὐτὰ δὲν χαμπαρίζει,
καὶ προστάζει τὰ φουσάτα κάθε μάτι τῶν νὰ κλείνουν
καὶ νὰ πέφτουν μὲς ὅτῳ κόσμῳ κι' ἀφαλοὺς πολλῶν νὰ λῇ
καὶ μονάχα τὸ ὅδὸ του νὰ τρομάζουν μανιφέστο [νουνι,
κι' ὅποιον βρῖσκουνε μ'προστά τῶν νὰ τὸν βάζουνε ἀρίστο.

Δ'

Τριγύρω ὅτῳ Διάδοχον ὁ κόσμος σὰν μελίσι,
κι' εὐζωνικὸ λεφοῦσι
εἰς ἕνα τῶν Ταξιαρχῶν ἐφώρμησ' ἐξωκκλησίᾳ
μὲ δυνατὸ γιουρούσι,
κι' ἔσπασε τὰ καντύλια του κι' ἐχύθη τόσο λάδι
καὶ τώρα μένει σκοτεινὸ τὴ μέρα καὶ τὸ βράδυ.

Κι' ἕνας βαρβατός εὐζωνὸς καὶ ντούρος σὰν κολώνα,
λεβέντης βεργολιγερός κι' ἀμὰν γιὰ κοκορέτσι,
τοῦ Ταξιαρχοῦ Μιχαὴλ κυττάζει τὴν εἰκόνα
κι' ὀρέ, τοῦ λείει, δὲν μοῦ λῖες γιὰτί μὲ γλιέπεις ἔτσι;

Καὶ τὴν ρομφαίαν τὴν γυμνὴν τοῦ βάλλθηκε ν' ἀρπάξῃ
ἀπὸ τὴν ἐκδίκητριαν τοῦ Ταξιαρχοῦ χεῖρα,
ὁ δὲ Σωτήρ ἐκ τοῦ σταυροῦ ἠκούσθη νὰ φωνάξῃ:
«ἐκ μέρους μου μπραβίσιμο νὰ πῆτε τοῦ Σωτήρα.»

Καὶ οἱ γεροὶ διθύραμβοι ἐψάλλοντο κι' ἐγκώμια
κι' ἐπεπατοῦσαν τέλοχα γ α λ ὁ π ὅτῳ πεζοδρομία,
κι' ἐπήγαιναν τὰ λογικὰ καταμεσῆς τοῦ δρόμου
πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τοῦ κειμένου νόμου.

Κι' ἐσκίρτα κάθε νταγλαρὰς καὶ μέγας μυιγομάχος,
καὶ μέσα ὅτῳ κατακλυσμῷ καὶ τὴν ἀνεμοδοῦρα
σεργιάνιζε ὅτῳ μάρμαρα ὁ Φασουλῆς μονάχος,
γιατ' ἦταν ἐφιππος κι' αὐτὸς ἀπάνω ὅτῳ γαϊδοῦρα.

Καὶ σὲ σπαθῶν ἐτρέχαν τάρχοντικὰ νὰ πάρουν
γιὰ τὰ στελέχη τοῦ στρατοῦ καμπόσαις ὀδινάντζαις,
καββάλα μὲς ὅτῳ μαγαζιά χυμοῦν καὶ βολτατζάρουν,
καββάλα πᾶν ὅτῳ καφφενὲ καὶ πίνουν μεσκούλάντζαις.

Κάθε ντουρὴς ἀγριωπὸς τὴν χαίτη του τινάζει
καὶ ὅτῳ γυναικὴς τουφεκιῶν προτείνονται κοντάκια,
κι' ὁ γέρο Βακαλόπουλος ἀνάθεμα φωνάζει
κι' ἀνάθεμ' ἀποκρίνονται καμπόσα γεροντάκια.

Ὅποιον νέον θέαμα παράδοξον τῶν ὀντι
μ' αὐτὸν τὸν Βακαλόπουλο, φαφούτη μονοδόντη,
καὶ τοῦ Τρικούπη δάσκαλο εἰς τὰ μικρά του χρόνια,
ὅπου σ τ ρ ι φ ὀ ν α ι ς τοῦκανε καὶ τοῦσκαζε κανόνια.

Κι' ὅτῳ Πρωτοπυργὸς ποζάτος παραιτήθη
κι' ὅτῳ κουντροβάλας τοῦ ἀκούσθηκαν οἱ βρόντοι,
ὁ γεωγράφος δάσκαλος ἐφώναζαν τὰ πλήθη
πῶς ἔφαγε τὸν μαθητὴ μὲ τῶνα τοῦ τὸ δόντι.

Καὶ ὅτῳ Πανεπιστήμιον ἀκοάτητοι πλακόνουν
κι' ὅλας τὰς Μούσας ἐκπαρθοῦν καὶ φοιτητὰς τσακόνουν,
κι' ἐκεῖ θριάμβους ἡγείρε πολλοὺς ἢ φουστανέλα
κι' ἐκεῖ τρελλὰ σφυριγμάτα κι' ἀνθεαμάτων λόγοι,
ὁ δὲ μαρμάρινος πάππας τοὺς ἐβλεπε κι' ἐγέλα
καὶ μὲ πεντάλφαις μπόλικαις τοὺς παρήτας εὐλόγει.

Ἐσάθ' ἢ στρουγγα πάσα
κι' ὅμους πρὸς τὸν Σωτήρα
ἐπρόσφερε τὸν πρῶτον,
παύκουε τόσα πράσσα
κι' ἐξυμνήσεν ἐν λόγῳ
τὰ τρώπια μπουρλότων.

Μὲ θλιθερὴ καμπάνα
σημαίν' ἢ κακομοῖρα
πῶς ἔπεςες ἐνδόξως...
οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα
ἵστον θρέψαντα Σωτήρα
χολὴν προσφέρουν κι' ὄξος.

Εἶπε λαὸς προπέτης
πῶς ἀπομένει νῆστις
μὲ πλειονοψηφίας,
κι' ὡς ἄφρων ὑπηρέτης
προδίδωκεν ὁ μύστης
τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Ὡς ἄψυχον τὸν ζῶντα
ἐθρήνησε τὸ κόμμα
τῶν Κορυβαντιῶντων...
κατὰ τὸν Σολομῶντα
βόθρος βαθὺς τὸ στόμα
Παυσανιῶν πεινῶντων.

Παυσανιῶν πεινῶντων
ἐν σχολιᾷ πορείᾳ
τρίβοι καὶ παγίδες...
δασκάλων μονοδόντων
μεγάλῃ φασαρίᾳ,
ποῦ δὲν τὴν ξαναεἶδες.

Στίφη στρατῶν συνάγει
ὁ μῆς ἱστορὶα πατατράκα
τὴν σωτηρίαν βλέπων...
ἱερὴν προσεπάγη
ὁ τὸν λαὸν τὸν βλάκα
εὐζώνων λόγχῃ σκέπων.

Ἰστὰ πάχῃ της τὰ τόσα
κι' ἡ στρουγγα σου εὐχήσου
εὐκίνητη νὰ γίνη...
βωθὸν σε καθορώσα
ἡ πάναγνος Ἀρχὴ σου
μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

«Εἰς ξεραῖλας φρέαρ
συναπολοῦνται πάντα
τὰ τέκνα τῶν αἱμάτων...
ὦ σὺ γλυκύ μου ἔαρ,
κανέλα καὶ λεβάντα,
πηγὴ περισσευμάτων.

»Μὲ τοῦτο καὶ μ' ἐκεῖνο
μ' ἔκαμες ν' ἀπομείνω
ξεθράκωτη σὰν Λαίδη...
ὦ τέκνον σὺ γλυκύ μου,
ποῦ ἔπληρες τὸ βραχί μου,
τὸ κάλλος σου πῶς ἔδω ;»

Σωτήρα μου σπολλάτη,
ὄντως υἱὸς ἐφάνης
πολιτικῆς εὐστόχου,

κι' ἐπῆγες ἱστορὶα Παλάτι
παράπονα νὰ κάνης
κατὰ τοῦ Διαδόχου.

Κι' ἀπάνω ἱστορὶα τροπάρι
ὁ Βασιλεὺς μὲ χάρι
σοῦ δίνει τὰ παπούτσα,
καὶ σοὺ λθάνε ὠραῖα
καὶ πίσω ἱστορὶα παρὰ
ἐπῆγες κούτσα κούτσα.

Μὲ σουδαρίου χρώμα
καὶ δίχως κοκκινάδι
κυττάζω τὸ κοπάδι,
καὶ καθελὼν τὸ κόμμα
Σκουλούδης τὸ κηδεύει
καὶ γιὰ ταφὴν ἔωθεύει.

Σοῦ ἔφερθηκαν ἀπίστως
κι' ὁ Θρόνος ἀνελπίστως
σοῦ γύρισε τὰ νῶτα...
ἔφραναν τὸν Σωτήρα
οἱ Μυροφύροι μύρα
καὶ ρόκαις καὶ καρότα.

ὦ ! τῆς παρὰφροσύνης
καὶ τῆς φρικτῆς μανίας
τῆς τῶν Σωτηροκτόνων...
Σῶτερ τῆς Ρωμαιοσύνης,
ἀξιώσον εὐνοίας
κι' ἐμὲ τὸν φαμπαρόνον.

Καὶ νῦν ὑπερηφάνως
νταῖς ρεπουμπλικάνος
νὰ γίνης σὰν προπέρσου...
λαῶ σου σωτηρίαν
καὶ νέαν μπαταρίαν
δώρησαι σὴ ἐγέρσει.

**Νὰ τὸ νέον Ὑπουργεῖον,
ποῦχει κι' ἓνα τῶν λογίων.**

Νικολάκης Δεληγιάννης, συγγενὴς τοῦ Θεωρῆ,
γηραιὸς λιμεκοντόρος, πρῶτην Πρέσβυς ἱστορὶα Παρί.

Δημήτριος ὁ Κριεζής, γεραιὸς τὴν πατρίδα,
σ' ἓνα χροῖ μ' ἐκάλεσε κι' ἀπ' τότε δὲν τὸν εἶδα.

Ὁ Παπαδραμαντόπουλος, τοῦ Στέμματος κολών
ποῦταιξε ρόλο τῆς μαμμῆς κι' ἐγέννηκε λεχών.

Ἄγγελος Βλάχος... ὁ Ρωμῆος πρὸ πάντων
ποῦ ἱστορὶα Παλάτι, Σωτήρ δὲν τοῦδωσε τὸ χέρι. [συγγενὴς]

Σπυρίδων Ἀραβαντινός, καθόλου δὲν τὸν ξέρω,
νὰ τοῦσις γιὰ τὴν ἀμαρτία τοῦ Νιόνιου τὸν συγγενῆ.

Εἰς τὸ νομα τοῦ Λακωνικῆς **Θεμιστοκλῆς Κατσάνης**
ὁ Λόρδος τὰ χρειάστηκε καὶ τοῦλθε σὰν κλωτσέα.

Τυπογραφεῖον Χρῶτην, νέος παντοῦ ρυθμός—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσαρ' ἀριθμός.